

GRĀMATU SĒRIJA
LATVIJAS
VEIKSMES
STĀSTI

ILJA
ĢERČIKOVS:
BŪT KOPSOLĪ
AR LAIKU

 LIETIŠKĀS
INFORMĀCIJAS
DIENESTS
I Z D E V N I E C I B A

Rīga 2010

UDK 005

Ge 630

Iļja Gerčikovs: būt kopsolī ar laiku

© SIA «Lietišķās informācijas dienests», 2010

Redaktore Antra Veļķere

Literārā redaktore Regīna Janmane

Maketētājs Artūrs Maurāns

Vāka dizains Artūrs Maurāns

Grāmatu nodaļas vadītāja Rita Baroniņa-Maurāna

Visas tiesības aizsargātas. Aizliegts jebkādu grāmatas daļu reproducēt jebkādā formā un veidā bez rakstiskas autortiesību turētāja atļaujas.

Iespiests tipogrāfijā «Informatīvā biznesa centrs»

Izdevējs: SIA «Lietišķās informācijas dienests»

Adrese: Graudu ielā 68, Rīgā, LV-1058

Tālrunis 67606110

Fakss 67606120

www.lid.lv

ISBN 978-9984-826-81-3

LABDIEN, LASĪTĀJ!

Latvija var lepoties ar izciliem zinātniekiem, operas māksliniekiem, gleznotājiem, sportistiem, rakstniekiem, pedagogiem, ārstiem, un tajā pašā laikā ir cilvēki, kas rada darbavietas, jaunus inovatīvus produktus vai pakalpojumus. Tie ir **Latvijas uzņēmēji**, kas arī ir Latvijas lepnums.

Ir interesanti lasīt par Bila Geitsa vai Ričarda Brensona, Donalda Trampa vai Roberta Kijosaki sasniegumiem, bet mums ir savas, patiesas pērles biznesa vidē, ar kuru sasniegumiem mēs lepojamies. Tāpēc piedāvājam jums, mīļo lasītāj, jaunu sēriju «Latvijas veiksmes stāsti».

Šajā sērijā Latvijas uzņēmēji, līderi, profesionāļi dalīsies noslēpumos, kas neļauj viņiem pagurt, kas viņus mudina apgūt jaunus un aizvien jaunus tirgus, radīt iekārojamus produktus un pakalpojumus.

Kas ir veiksmes atslēga? Kā gūt panākumus? Kā arī ekonomikas lejupslīdes laikā saglabāt uzņēmuma stabilitāti, kā motivēt darbiniekus, kā radīt jaunus produktus, kā

uzlabot tehnoloģijas? Kas ir iedvesmas un spēka avots šīm izcilajām personībām?

Savu novēlējumu jums, mīlie lasītāji, es vēlētos izteikt ar Zentas Mauriņas vārdiem: «Katram pumpuram ir vajadzīgs laiks, saule, gaiss un mitrums, lai uzziedētu un nestu sēklas. Tā arī mēs savas vēlmes ar varu nevaram īstenot. Neatlaidība un sīksta pacietība vainago darbu un palīdz arī mazā dārzā izaudzēt krāšņas rozes.»

Es ticu un zinu, ka mēs visi kopā to varam paveikt. Noticēsim sev!

Patiesā cieņā –

Aiva Viksna,

izdevniecības «Lietišķās informācijas dienests»

izpilddirektore

SATURS

1. NODAĻA	Par bērnību un skolas gadiem	7
2. NODAĻA	Studiju sākums un pirmā darba pieredze	13
3. NODAĻA	Mācības paver apvāršņus	21
4. NODAĻA	Jaunā speciālista laiks	27
5. NODAĻA	Problēmas norūda	33
6. NODAĻA	Kas meklē, tas atrod	39
7. NODAĻA	Padomju laika biznesa šarms	45
8. NODAĻA	Kad vieni griesti sasniegti	53
9. NODAĻA	Kā uz citas planētas	59
10. NODAĻA	Pirmās uzvaras	67
11. NODAĻA	Jaunradītāja prieks	75
12. NODAĻA	Ceļš uz izaugsmi	81
13. NODAĻA	Pasaule kļūst pieejamāka	87
14. NODAĻA	Lielā sabrukuma laiks, izdzīvo gudrākie	93
15. NODAĻA	Prieka un enerģijas avots	99

Pirmā nodaļa

PAR BĒRNĪBU UN SKOLAS GADIEM

Bērnība ir katra cilvēka jaukākais un bezrūpīgākais dzīves posms, neraugoties uz apkārtējiem apstākļiem. Arī man atmiņas par bērnību ir gaišas un jaukas, lai arī tas laiks, kad es biju mazs, no šodienas skatu punkta šķiet tāltāla pagātne.

Esmu dzimis vēl pirms Otrā pasaules kara – 1938. gadā – Baltkrievijā, nelielā pilsētā Žlobinā pie Dņepras. Tā bija skaista pilsētiņa ar salīdzinoši nelielu iedzīvotāju skaitu. Pilsētā krustojās vairākas dzelzceļa līnijas, tāpēc daudzu cilvēku darbs bija saistīts ar dzelzceļu. Liela daļa iedzīvotāju nodarbojās arī ar lauksaimniecību – iekopa zemi un dzīvoja pēc naturālās saimniecības principiem.

Mēs ģimenē bijām četri bērni; es biju jaunākais, man bija divas vecākas māsas un brālis. Cik sevi atceros,

vienmēr esmu bijis ļoti kustīgs, aktīvs un darbīgs, mani bija grūti noturēt mierā. No pirmajiem dzīves gadiem atceros vien tik, ka skrēju pakaļ visiem pajūgiem, kas brauca garām. Reiz tā pakļuva zem čigānu ratiem, un man pārbrauca pār kāju, par laimi, viss beidzās labi.

Kad sākās karš, mūsu ģimeni evakuēja. Visu kara laiku mēs dzīvojām Permas apgabala pilsētā Nitvā. Kara laiku gan atceros – kā sprāga bumbas, kā reiz mēs pazaudējām mammu... Kādi tie bija pārdzīvojumi! Pēc tam mamma atradās, un mēs bijām tik laimīgi. Būdam mazs, neapzinājos daudzu lietu nopietnību, piemēram, nevarēju saprast vārda «trauksme» jēgu – es domāju, ka tā ir dzīva būtne, un visiem prasīju, vai trauksmei ir rokas un kājas.

Evakuācijas laikā es sāku iet bērnudārzā. Tie man bija milzu pārdzīvojumi – es nekādi nespēju dārziņā iedzīvoties. Vēl tagad atminos, kā mēģināju bēgt prom no bērnudārza pa visām iespējamām spraugām, kāpt pāri sētai. Interesanti, ka vēl joprojām atceros to, kā smaržoja bērnudārza virtuvē vārītā zupa, kurā peldēja burkānu gabaliņi. Šo smaržu nevaru aizmirst. Starp citu, spēja sajust smaržas man ir ļoti attīstīta – es atceros gandrīz visas smaržas un garšas, ko esmu jutis savas dzīves laikā, pat pirms daudziem gadu desmitiem. Ir cilvēki ar ārkārtīgi attīstītu muzikālo atmiņu, man ir